

EL BROLLADOR

PORTAVEU DE LES ASSOCIACIONS DE VEÏNS DE CALDES DE MALAVELLA
I DE CASSÀ DE LA SELVA

NUM. 27 NOVEMBRE 1978

**XXX Aniversari
de la Declaració
de Drets Humans
per la O.N.U.**

Electricitat, fontaneria, butà i calefacció

Servei de reparacions

Assistència tècnica especialitzada en:

Ràdio - televisió, escalfadors, cuines, rentadores, frigorífics, etc.

Muntatge d'antenes, televisions col·lectives, auto - ràdios

JFRIGOLA
JJORDI

Distribuidor i servei tècnic oficial de:

TV JOR - BEL - color

únic al mercat

Vegin la nostra gran exposició d'electrodomèstics

Llums

Neveres automàtiques cícliques

Rentadores superautomàtiques

Cuines electròniques

Equips estereo i alta fidelitat

Televisió negra i color

Demanin pressupostos sense compromís

PREU ESTABLE

RAVAL, 51 - 53

TELEFONS 46 11 15 - 46 11 38

CASSA DE LA SELVA

Editorial

Des de que fou creat, o des de que aparegué (no entrem en qüestions filosòfiques) el primer ésser humà, nasqué la convivència. L'home ha nascut per a conviure.

L'home es desenvolupa dintre un marc de convivència. Tots els actes humans cal contemplar-los com manifestacions de convivència. Fins l'aïllar-se dels demés és un aspecte de convivència.

Quan parlem de drets humans són força conscients del nostre fracàs. Només es parla de drets quan s'és conscient que, d'una forma o altra, lluny de nosaltres o a casa mateix, els drets són trepitjats. Ningú en parla quan es respecten.

El dret es trepitja quan la convivència es deteriora. I la convivència es deteriora quan algú vol fer prevaler les conveniències personals per damunt dels interessos col·lectius, quan es perd el respecte, quan es perd, en definitiva, l'amor als altres. Quan tot això falla, resta només el recurs de la llei.

Més que un motiu de joia, la proclamació dels drets humans és una constatació de que quelcom no funciona. Però tenen la força de l'esperança, de la formulació d'un propòsit de l'esmena.

La proclamació de trenta punts intentant refer l'imatge de convivència social té una força moral considerable. Ara fa trenta anys es féu, com hem dit, un propòsit d'esmena. En fa molts més que el trepitg dels drets ha estat privilegi de poderosos. Esperem que aquest nou aniversari serveixi, a la ONU, per quelcom més que per a vessar paraules, mentre els efluvís d'una bona digestió fan oblidar que encara hi ha qui té fam de veure respectats els seus drets.

L'Associació de Veïns no es solidaritza necessàriament amb les opinions dels col·laboradors.

Ni es compromet a mantenir correspondència, ni a publicar i tornar els seus escrits.

SUMARI

Editorial	3
Drets Humans	4 i 5
Urbanitzacions	6 i 7
Pàgines Locals	8, 9, 10, 11, 12, i 13
6 de Desembre	14 i 15
Derecho a Educació	16
Volem Semàfors	17 i 18
Passatemps	19

Pàgines centrals:
Separata, Camins de Caldes
Números: 5, 6, 7 i 8.

Consell de Redacció
format per:

Antoni Figueras
Miquel Moncadas
Santi Vizcaino
Plató Perez
Ramón Rabassedas
Jaume Perez Noell
Plà de Benaula

Edita:

ASSOCIACIÓ DE VEÏNS DE
CALDES DE MALAVELLA
I CASSA DE LA SELVA

Imprimeix:

Gràfiques Duch / Cassà

El 10 de desembre d'enguany es complirà el trentè aniversari de la Declaració Universal dels Drets Humans. Hom podria aprofitar l'avinentsa per a fer un comentari d'alguns drets, el trepitg dels quals és quasi bé sempre tema d'actualitat.

En el món hi ha moltes lleis escrites que no assoliran mai el compliment de llur fi: el bé comú. Lleis que són hàbilment manejades en benefici classista, que no tenen per res en compte l'home com a home. Lleis que no serveixen per res més que de màscara idealista per a protegir les maniobres dels governants. Estupendes lleis, magnífiques constitucions, i l'home, mentrestant, consumint-se en la tristor desesperant d'una vida que no és vida.

Vivim en un món insegur. Som conscients que la nostra felicitat depèn, en gran part, de la forma en que els altres ens tractin. I els altres poden tractar-nos respectant els nostres drets o fen passar el seu interès per damunt de tota norma de conducta cívica.

DRET A LA VIDA

L'home té dret a la vida abans i després de néixer. Si l'atac a una vida innocent és revulsiu, com no ho serà el d'una vi-

da innocent i indefensa. L'avortament és un atemptat al dret a la vida. L'infant assassinat en aquestes condicions no pot defensar-se. La seva passivitat és una denúncia davant l'únic tribunal que pot hi ha de defensar-lo: el de la consciència. No cal oblidar que educar una vida, per més difícil que pugui resultar, sempre serà millor que suprimir-la.

Existeix gairebé una insensibilitat col·lectiva davant l'allau de notícies sobre guerres, assassinats, suicidis i altres atemptats contra la vida humana que es donen arreu del món. Ara fa pocs dies ha tingut lloc un "suicidi" col·lectiu de 914 seguidors d'una secta a Amèrica. Per a molts això ha estat una notícia no diguem festiva, però sí "curiosa". El fet de que un home amb l'ús de la paraula (que sempre ha sigut una de les armes més efectives) hagi portat a la mort a un nombre tal de correligionaris, converteix aquest fet en un assassinat. I el que és més trist és que nosaltres hàgim arribat a tal punt de fredor d'esperit que aquesta notícia no ens ha indignat. Hem de mantenir-lo alertat i sensible davant de tot atac que es dongui contra el dret a la vida.

DRET A LA LLIBERTAT

Viure sense llibertat és pitjor que la mort. El món es construeix a base d'actes positius, que són els únics bons. Les ideologies influeixen en la tria del que ha d'ésser considerat un bé o un mal. Però existeixen uns principis bàsics que han de ser acceptats per tothom. Aquest és

el sentit de la Declaració dels Drets Humans. Cada home ha de saber autolimitar-se en l'ús de la pròpia llibertat, just fins el límit on comença la llibertat dels altres. I existeix a tothora la temptació d'ultrapassar aquest límit. Les lleis han d'ajudar l'home a respectar els drets dels altres a la llibertat i estimular l'exercici responsable d'aquesta llibertat.

DRET A LA VERITAT

En el marc de la Declaració esmentada, l'article 19 fa referència a la llibertat d'opinió i d'expressió.

Opinió és el parer personal que es formula sobre quelcom. Tothom és lliure de formar-se el judici que consideri més ajustat sobre qualsevol matèria. Aquest judici al manifestar-se esdevé expressió. La llibertat en opinió va estretament lligada amb la d'expressió i tant una com l'altra són drets inviolables de la persona humana.

Generalment s'admet com a dret la llibertat d'opinió, però en canvi hom sol negar la d'expressió. La lliure circulació de la veritat desplaça només a qui s'ha

cregut senyor de la veritat, o bé intenta fer-s'hi passar.

Encara no fa gaires dies ha circulat la notícia del segrestament d'una publicació sembla ser que per donar una massa extensa informació sobre un personatge recentment víctima d'un atemptat. No cal dir que el fet de segrestar una publicació és també un atemptat, i concretament en aquest cas la veritat a fet por al poder. El fet d'acallar-la serveix només per a donar raó als assassins, ja que hom pot preguntar-se si la víctima reunia prous "condicions" com per a ésser eliminada...

Per tal de no ferir aquests drets, cal estimar sincerament la veritat i respectar la persona dels altres.

Els qui, per les motivacions que siguin, fan impossible l'exercici d'aquests drets no estimen la veritat ni els homes. Només deuen respectar l'egoïsme, l'interès, l'arbitrarietat. Cal que aquesta celebració del trentè aniversari serveixi per a fer-nos meditar sobre el compliment d'aquests drets i de la nostra participació en respectar-los.

**EL PORQUE DE NUESTRA OPOSICION
A LAS URBANIZACIONES**

=====
Recientemente se han visto una serie de notas y contranotas en los periódicos, relativas a la legalidad de las urbanizaciones que se estan realizando en nuestra comarca.

No detallaremos los argumentos de unos y otros, puesto que son conocidos de cualquier lector. Lo que sí creemos del todo necesario es hacer pública nuestra opinión, toda vez que, en cierto modo, hemos intervenido en la cuestión.

No entraremos tampoco en aquellos casos extremos, calificados normalmente como " el timo de la parcelita ", que tan perfectamente quedaba descrito en un artículo de MUNDO DIARIO el pasado 21 de Noviembre. Estos casos de venta a presión, de parcelas inexistentes son para ser comentados en la crónica judicial y no en esta revista.

Pero incluso dentro de los casos perfectamente honrados, aunque no siempre estrictamente legales, hay tema suficiente para ser holgadamente comentado.

En primer lugar cabe aclarar que somos partidarios de un crecimiento de las poblaciones situadas en el área actualmente explotada por las urbanizaciones. Pero de un crecimiento equilibrado.

Conocemos demasiado los problemas de tantas y tantas villas de la Costa Brava, con una población de cinco mil habitantes en

invierno y de cincuenta mil o más en verano. Mantener un mínimo de servicios municipales en estas condiciones es nada menos que impensable. ¿Cuántos médicos, farmacias, tiendas, cuántos guardias municipales, qué tamaño de servicio de recogida de basuras, qué servicio de saneamiento es preciso en verano y cuál en invierno?.

Parte de estos servicios, de esta infraestructura, funciona en régimen de iniciativa privada, y es impensable que tendremos veinte médicos y cinco farmacias en verano, para quedarnos con tres y una en invierno.

Y en el capítulo de servicios municipales, ¿con qué presupuesto contamos?, ¿con el de la población de cinco mil o con la de cincuenta?

Estos solos problemas deberían haber hecho meditar a más de cuatro Ayuntamientos antes de lanzarse alegremente a aprobar urbanizaciones.

Desgraciadamente ésta es la parte menos grave del problema. ¿Qué beneficio o qué inconvenientes proporcionará la urbanización a los habitantes de la población?. Por de pronto, cuatro propietarios de terreno harán un buen negocio. Pero no se creará ninguna riqueza que redunde en beneficio del resto de la población. Normalmente las edificaciones se realizarán por empresas forasteras, y la construcción tendrá muy raramente mayor número de puestos de trabajo. Las tiendas tendrán una mayor clientela, pero lo más probable es que el resto de los habitantes de la población tengan que pagar los artículos de alimentación a mayor precio.

Y esto en el mejor de los casos. Aquellos bosques por donde podíamos y solíamos pasear, recoger setas o cazar, serán arrasados por estos nuevos vándalos venidos de la gran ciudad.

Finalmente, démonos por dichosos si el promotor no desaparece, incumpliendo aquellas promesas de calles asfaltadas y con luz, de piscinas y de abastecimiento de agua, y todo esto no tiene que hacerse con cargo al presupuesto municipal, que pagaremos sólo los que vivimos en el pueblo todo el año.

Queda la parte ética del problema. Pensemos que muchos de los parcelistas son gente modesta, a los que con el espejuelo del consumismo se les ha convenido de la necesidad de disponer de una casa para las vacaciones y los fines de semana. Pero, ¿a qué precio?. Al precio de que se empeñen para toda la vida, que se autoexploten buscando un pluriempleo para redondear sus ingresos y poder, aún así con todos los trabajos, pagar las dichas letras. Y todo ello a fin de que se enriquezcan cuatro vivillos.

¡BASTA DE ESPECULACION!

¡ELECCIONES MUNICIPALES AHORA!

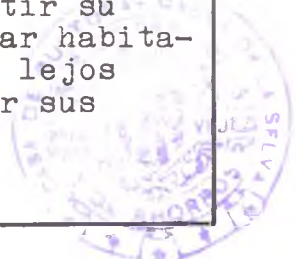
El problema de la vivienda, por otro lado necesita de un enfoque distinto. Reconocemos que la vida en la gran ciudad conlleva una serie de tensiones, que la vivienda de la gran ciudad, donde todos viven hacinados, reprime al hombre y que éste

necesita un lugar de esparcimiento. Pero la solución de este problema no debe hallarse en una segunda residencia, no de hallarse en traspasar el problema de la masificación a los pueblos. La solución debe hallarse en un mejoramiento de la calidad de la vivienda cotidiana. Todo lo demás es forzar al consumo desmesurado y a la creación de un problema de espacio urbano a largo plazo.

Quede bien claro que nuestra oposición no es a tal o cual urbanización. Es una oposición al SISTEMA en sí.

No podemos aceptar de ningún modo la creación de nuevas urbanizaciones que por sus características conlleven futuros problemas para los habitantes de la población, y que por ende estén programadas sobre la premisa del enriquecimiento de unos pocos, a costa de los trabajos del hombre de la calle, cuya máxima aspiración sería convertir su piso habitual en un lugar habitable, en lugar de buscar lejos un sitio donde descargar sus angustias. ▲

EL CORRIOL DEL CARRER MIGDIA

Entre els números 63 i 65 del carrer Migdia hi ha un corriol que comunica l'esmentat carrer amb el camps que hi ha entre aquest i el carrer del Cuní, amb el propi carrer del Cuní i ara amb les cases construïdes fa poc per allà darrera. Per aquest camí hem passat i passem tots o la majoria dels veïns per anar a comprar la llet, per anar a l'hort o sempre que hem de anar a un indret de per allà. Hi ha inclús un hort al que solament s'hi arriba per aquet camí; i ara resulta que ens el volen tancar, que arrel de la denúncia d'un veí per ocupació il.legal del corriol, l'Ajuntament se n'ha adonat que aquet corriol no consta en el pla d'ordenació com a via pública, i en un Plè del passat mes d'octubre varen decidir vendre-s'el, és a dir que els veïns del carrer Migdia i els propietaris o arrendataris dels horts de darrera el nostre carrer tenim dues solucions: o quedar-nos sense camí o comprar el NOSTRE CORRIOL a l'Ajuntament.

Aquest acord és de 26 d'Octubre, en ell es diu que cal comunicar-ho als propietaris veïns del corriol i donar a aquests la possibilitat de fer al.legacions durant deu dies. El secretari firma la notificació el dos de novembre, el segell de sortida es del tres, a cal interessats arriba el 8, i encara que hi ha deu dies des de la notificació i aquesta ha estat feta el vuit, com que el paper consta una data anterior,

tenen por que els passi el temps i han hagut de fer al.legacions corrent. Sort que les al.legacions són fàcils, i han sigut l'expressió de la majoria dels veïns del carrer. Els veïns del carrer Migdia, HEM UTILITZAT, UTILITZEM, i pensem continuar UTILITZAN el corriol sense necessitat de comprar-lo a l'Ajuntament; i farem tot el possible perquè CAP PARTICULAR ajudat de l'Ajuntament, s'EL FACI SEU, ja que ÉS NOSTRE, ÉS DE TOTS, ÉS DEL POBLE i no volem que l'Ajuntament s'ens el vengui.

A més cal afegir que tancar aquest corriol no beneficia a ningú. I que pels veïns del carrer Migdia "el corriol" té no sols una utilitat pràctica, sino un valor sentimental, ja que per ell hem passat des de petits, en ell hem jugat i en ell han començat la majoria de les nostres excursions a bosc i les nostres anades a buscar bolets o a fer berenades.

Leonor Bertran i Basart.-
Migdia , 67
Cassà de la Selva.

CASSÀ o CAÇA?

Amb aquest escrit vull sortir al pas de la carta publicada en la revista "Luz y Guía" del passat mes de Setembre, que amb el títol "Barçalona?" i signada per "M." gosava afirmar:

Per algú forà que senti l'afecció per la ç en escriure-la erròniament pel nostre poble (que indiscutiblement s'ha demostrat documentalment, que té de ser amb les dues ss, i que se'ns imposà per acord unilateral; podríem dir dictatorialment, j que no acceptarà mai ningú d'ací), vingut des de la ciutat comtal, els oferim per si els plau un «Barça», manllevat de «Barcelona», un Barçalona amb ç trencada.

Una vegada llegit aquest cúmulo retorçat de frases feridores, idees reaccionàries, i de notable ressentiment, he intentat deduir quin podria ser el pensament que ha volgut expressar el Sr. "M." amb una tan "oberta i cordial" dissertació. Malgrat tot, no n'he pogut treure l'entrellat.

Potser pretén que Barcelona s'ha d'escriure amb ç?

O potser creu que a Barcelona tenen un interès especial en escriure "Caça"?

Admeto que existeixen documents que acrediten el toponímic "Cassà", però també estic convençut de la serietat, honradesa i catalanitat de l'Institut d'Estudis Catalans, entitat a la que vostè acusa indirectament de dictatorial i de pendre acords unilaterals, quan, després de profundes investigacions s'ha definit per el terme "Caça".

El que no li admeto de cap manera és que fent seva aquesta dictadura i unilateralitat de que acusa als estudiosos, afirmi categòricament: "que no acceptarà mai ningú d'ací...".

Senyor "M.", esteu molt equivocats, ja que encara, aquí, hi ha molta gent amb mentalitat diàfana, principis democràtics i catalanitat irrenunciable, que està disposada a acceptar l'autenticitat, vingui d'on vingui.

Guiu.

PERROS.

Que el perro es el animal más fiel al hombre, significa que el perro vive con el hombre, y en su casa, incluso come, en casos frecuentes, cerca de las personas, de sus dueños. El perro para convivir de esta forma, necesita de unos cuidados sanitarios y de higiene reglamentados por la Ley.

Todos los dueños de perros deben procurar estos cuidados tan importantes, para que el animal no pueda afectar a la salud pública y a la limpieza ciudadana.

No es muy tranquilizadora la noticia de que un perro ataque a una persona, y menos si el perro es vagabundo, como ha sucedido recientemente. Como también impresiona y asusta ver una manada de perros abandonados, hambrientos y casi, diría, salvajes, que se reúnen normalmente por el vecindario de Matamala.

Creemos que toda persona que tiene un perro a su cuidado, debería ser consciente que la responsabilidad que recae sobre él es mucha. Como creemos, también, que la responsabilidad de la autoridad municipal, debería reflejarse en un servicio, eficientemente contratado, para recogida de animales abandonados o perdidos, pudiéndose, estos últimos, recuperar con la natural alegría de sus dueños.

L'ASSOCIACIÓ CIO, INFORMA

ASAMBLEA GENERAL DE SOCIOS DE LA "ASSOCIACIÓ DE VEÏNS DE CASSA"

El pasado día 27 de Octubre tuvo lugar en el local social de la "Associació de Veïns", la Asamblea General de Socios de la entidad. El acto reunió a una interesada asistencia que participó activamente en los debates y votaciones que progresivamente fueron desarrollando el orden del día.

Previa exposición de la labor efectuada durante el año, el Presidente de "l'Associació", Sr. Rabassedas, detalló, con minuciosidad, toda la serie de pormenores que han acompañado la actuación de la Junta Directiva, y los proyectos y caminos a seguir que ésta tiene planteados, abriendo el acto para que, una vez aprobada el acta anterior y leído el estado de cuentas, se presentara, a debate, la modificación del artículo 6º de los estatutos de la "Associació de Veïns", por la que se proponía sustituir, la edad mínima de los asociados, de 21 por 18 años. Sin ninguna alegación en contra, el resultado de la votación aprobó la modificación del art. 6º, que queda como sigue:

"Podrán formar parte de la Asociación:

a) Todos los vecinos de Cassà, mayores de 18 años con capacidad de obrar."

A continuación se pasó al siguiente punto del orden del día por el que se procedió a la ampliación y renovación parcial de la Junta Directiva,

dado que ésta aceptó las dimisiones presentadas en su día por el Vicepresidente 2º, Sr. Xavier Bell-lloch, y los vocales Sres. Josep Suru y Ferràn Serra. Una vez elegida la candidatura, la Junta Directiva quedó formada por:

Presidente:	Ramón Rabassedas
Vicepresidente:	Miquel Moncadas
Secretario:	Jaume Pérez
Tesorero:	Joaquima Pascual
Vocales:	Josep Barnés
	Jordi Carreras
	Ricart Carreras
	Alfons Duch
	Jordi Frigola
	Josep Mestres
	Jordi Salvadó.

Finalizada la renovación de la Junta, se procedió al debate del punto del orden del día que, por su importancia y delicadeza, había causado auténtica expectación:

- Postura de "l'Associació" ante las elecciones municipales.

Este tema de rigurosa actualidad que, por su importancia, se consideró digno de debatir en la Asamblea General, animó a algunos de los asistentes a exponer sus opiniones que, marcadamente dispares, obligaron a distintas votaciones para decidir la actuación de la Junta Directiva. Descartada la abstención total, resultado de la primera votación, se instó a la Junta a confeccionar un programa de actuación municipal, que, una vez terminado, se presentará a una nueva Asamblea General, quien decidirá su función y objetivo definitivos.

Con este debate se cerró la sesión con el interés puesto en la delicada labor asumida por la Junta, y en vistas a la próxima Asamblea.

CAMINS DE CALDES

El Camí Reial i el Camí de la Costa

A tota Europa el plantejament del problema de les noves vies de comunicació que substituïssin de fet, les de l'esquema romà, no va pas arribar fins a l'època de la Renaixença. S'havia acabat el tancament de portes que havia caracteritzat l'Edat Mitjana; i el vell continent obrí les finestres de bat a bat per a deixar entrar els aires de les noves corrents de cultura i civilització. França i Itàlia tingueren, aviat, noves rutes que, si en algú dels casos repetien la traça romana, en molts d'altres obeïen a un nou concepte de les comunicacions: escurçar les distàncies. Ja no es tractava d'anar d'un poble al altre; calia tirar pel dret i unir les grans ciutats entre elles amb el mínim de recorregut possible. Recordem que el mitjà de transport continuava basant-se en la ferradura, portant un bast ò estirant un carro. No havent-se resolt el problema de la velocitat (i manca ven encara alguns segles), el millorament de les comunicacions tenia que venir de la disminució de les distàncies.

El nou sistema de vials portà com a conseqüència, l'aparició de les "cases de posta", hostals escalonats al llarg del camí on s'hi trobava acolliment i bestiar fres de recanvi. L'escalonament de les cases de posta coincidí, amb certa precisió, amb les etapes normals que podien fer les bèsties i amb capacitat de resis-

tència al cansanci dels soferts viatgers.

A Espanya, les noves carreteres no arribaren fins molt més tard. Es comença a pensar en una xarxa radial, amb centre a Madrid en temps del Rei Ferràn VI (1713-1759), i sota el govern del Marqués de la Ensenada. El successor de Ferràn VI, el Rei Carles III, donà un gran impuls, desde 1759 a 1788, a la construcció de noves carreteres. A l'any 1769 s'establiren els primers serveis regulars de diligències.

Malgrat tot el que acabem de dir, i per el que farà referència a Caldes, la carretera que unia La Junquera amb Barcelona, passant per Girona i Hostalric, anomenada el "cami ral", ja figura dibuixada en una carta francesa feta per el geògraf y cartògraf Du-Roi l'any 1677. O sigui, que en el darrer terç del segle XVII, abans que es posès en marxa el projecte del Marqués de la Ensenada, el Camí Reial ja passava per el terme de Caldes.

En aquesta mateixa época (segons sembla per un mapa anglés de 1707) l'antiga vía romana seguia utilitzant-se per a les comunicacions Girona-Caldes-Vidres-Costa.

El "Camí Reial" arribava a Caldes, procedent de Girona. Dels plans de l'Avellaneda plans de l'Avellaneda s'enfilava cap a l'Hostal Nou per a baixar, voreijant el bosc que encara hi ha, fins al plà de l'Onyar; creua

va aquest Riu amb un pont (creiem que era de fusta) per a dirigir-se de dret a Can Tihó i, d'allí al Hostal de la Tihona, situats ja dintre el Terme Municipal de Caldes.

Desde la Tihona passava el Camí prop de Can Ubach i es dirigia a l'indret anomenat "La Creu de la Mà" (per la cartografia francesa del General Saint Cyr "La Creu de la mà de ferro"). D'aquest lloc corria el camí entre Vallcanera i Sils fins arribar a Mallorquines. Des de Mallorquines, seguint molt aprop l'actual línia del ferrocarril arribava a Hostalrich.

El "Camí Reial", fet amb grava groixuda, seguia, normalment, les petites elevacions del sòl. Fugia de les fondalades. I, així, per dues raons principals: per lliurar als viatgers de les escames dels lladregots i per evitar que, amb les plujes, es malmenés la rudimentaria pavimentació de la carretera.

La construcció i manteniment d'aquets camins es feia amb el concurs de "quadrilles" de presos, comenats per la Justícia i vigilats per la tropa. D'aquí ve la dita de "l'han enviat a picar pedra" que, fins fa poc, servia per a batejar als delinqüents castigats a acomplir una pena important per un delictes gros.

El risc dels viatgers era gran i la preocupació per un viatge llarg feia perdre moltes hores de dormir als que l'havien d'empendre. Era costum aconsellar, als que viatjaven, es reconciliasin amb Nostre Senyor i deixessin fet un Testament.

Els lladregots i bandolers eren una amenaça per a les dili-

gències. Sortien, tot sovint, al pas dels carruatges i feien neteja de bagatges, joiells i diners. Millor que no hi hagués sang. Acabada la feina s'emboscaven novament entre els suros, les alzines, els rpures i les bardisses.

En comarques com la de la Selva, plena de bosc i d'amagatalls, el perill era evident. Recordem alguns noms d'aquestes contrades que tenen una clara significació "Bosc Lladros", "Pont dels Lladres".

Les cases de posta tenien, sobre tot aquest aspecte, un altre comés important: donaven refugi segur per unes quantes hores, als viatgers; i, sobre tot, oferien l'oportunitat de que es reunissin caravanes de carruatges per afrontar conjuntament, i amb més possibilitats de defensa, l'atac en els llocs més perillosos.

Prou que hi lluitaven els Mossos de l'Esquadra i, després de 1843, els "civils"; els bandolers mantenien la intranquil·litat dels camins i assoliren una trista popularitat que es traslluïa en el cançoner popular, els ventalls de canya, les auques i els fulls de rengles.

De la Tihona i, amb més precisió del lloc anomenat "la Creu de la Ma", es feu sortir, en el segle XVIII, un nou camí: "El Camí de la Costa". Aquesta nova via s'ataçava al Mas Gornés i al Mas de Can Pau Cuní, per arribar al lloc conegut amb el nom de "la caseta dels civils", immediat a la Carretera Nacional II. D'allí (km. 707), vora a Can Xec, l'antic camí seguia el recorregut de la carretera actual fins al km. 705 on derivava a Llevant per dirigir-se a Cal Burot i a

la Casa de l'Objutori. Tot seguit arribant a Can Tarrides, el camí de la Costa baixava per atravesar la Riera de Caldes per un lloc anomenat "L'Empedrat". Aquest indret, que encara avui es pot identificar, està a uns trescents metres a l'Est del pas elevat sobre el ferrocarril a la C.N.II

Passada la Riera de Caldes, e el Camí de la Costa es dirigia a l'Hostal de la Granota per a seguir, després, cap a Vidreres i Blanes. Un segle després, en lloc d'atançar-se a la vila blanda, el Camí es dirigí cap a Calella de la Costa .

Tenim a les mans l'" Itinerario Descriptivo Militar" publicat per el Dipòsit de Guerra l'any 1866. Hi llegim el que segueix: " a la salida de Vidreras, atraviesa (el camino) un terreno llano, cubierto de bosques y algún cultivo, y pasa rieras y arroyos sin importancia. A 2 km., en las inmediaciones de las Ventas de la Granota, se cruza el camino de Lloret de Mar a Santa Coloma de Farnés; a 8,5 km. empalma, por la izquierda con el de Granolleras a Gerona". Ségons l'" Itinerario" la distància que hi havia entre la Tihona i Vidreres era de 8,5 Km. Aixó representa, en xifres rodones, dues hores de marxa d'un carruatge tirat per cavalls.

Sense comentaris.

M'agradaria demanar al lector que, fent un esforç d'imaginació, situés sobre un mapa ideal el traçat del Camí Reial i el Camí de la Costa. Podríem pensar en

una forma de una I (grega) que tingués, en el punt d'intersecció de les seves ratlles, el Mas de la Tihona. Situació de privilegi. Bona prova es que, en la cartografia dels segles XVIII i XIX, el nom de "La Tihona" figura en totes les cartes i mapes. També hi sol figurar-hi La Granota. Caldes hi surt poquíssimes vegades.

Estem arribant a la fi d'aquesta col·laboració, però queda un interrogant que es belluga sobre aquestes ratlles i que voldríem aclarir abans de finir-les.

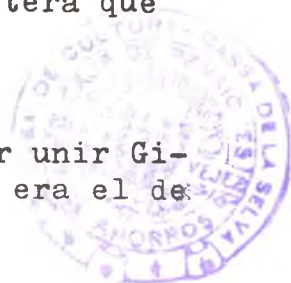
-¿Perqué es va escollir, precisament, el sector "Mas de la Tihona - La Creu de la Ma" per a situar-hi el lloc d'enllaç (diguem-ne "empalme" per a tenir un concepte més clar" de les dues carreteres més importants de les comarques gironines?.

La nostra resposta:

-L'enllaç calia situar-lo al Sur de l'Onyar per tal d'estalviar un pont.

-Era indispensable separar les dues carreteres abans d'arribar als estanyols de Sils que, en aquelles èpoques oferien una superfície més important que l'actual Llac de Banyoles. Els estanys de Sils, poc profunds, però que es mantenien tot l'any, impossibilitaven qualsevol traçat d'una carretera que passés sobre ells.

-El camí més bó per unir Girona amb Hostalric era el de

Mallorquines. Aquest criteri, fa pocs anys, el va confirmar la traça que es donà a la Autopista nº17.

-L'excel·lent situació i condicions del Hostal de la Tihona, lliure dels perills d'avinguda de l'Onyar, regit per bones mans coneixedores de l'ofici i amb amplitud d'estatge per a nombrosos viatgers.

Que lluny quedaven per a la Vila de Caldes aquells temps en que arribaven les centúries romanes seguint la Via antiga!.

El centre de gravetat de les comunicacions s'havia desplaçat al Mas de La Tihona que rebia amb la millor voluntat a reis i reines; generals; invasors i patriotes; captaires, pel·legrins, marxants i artistes....
...i, fins i tot (com es lògic) a algún polític caigut en desgràcia a Madrid i que sentia una nova esperança al trobar-se molt a prop de la frontera francesa.

Casal impertèrrit, amb totes les essències de l'arquitectura rural de la nostra Terra, la Tihona segueix allà on ha estat sempre. Enyorant, potser, el trepig dels cavalls i la deliciosa fressa d'unes delicades faldilles de seda arrugades per un llarc viatge. Però segueix allí, ignorant la comitiva dels camions i dels automòvils que la des-

vetllen a la nit i la neguitejen de dia.

La Tihona. ¿La veus?. Es País i Història. ! Si pogués parlar!

PLA DE BENAULA

ADENDA. Si algún dels nostres lectors té interès en "trepitjar" el Camí Reial i el Camí de la Costa pot fer-ho amb facilitat ja que els restes de grava fosca encara identifiquen el camí. Per a una millor orientació podem dir que tant un camí com l'altre creuen la zona oberta per a fer el futur autòdrom de Caldes

PARC INFANTIL.

Nos congratulamos de que, al fin, se han iniciado las obras para la transformación de la "Plaça dels Porcs" en parque infantil. En efecto, y tal es la celeridad con que se llevan a cabo, que está prevista su inauguración para las próximas Fiestas Navideñas.

Largo y sinuoso ha sido el camino, pero el tesón popular que, durante un año ha encabezado la "Associació de Veïns", ha dado el fruto deseado. Quedan atrás los escritos y pancartas reivindicativas, las negociaciones y proyectos, incluso la manifestación infantil del pasado "11 de Setembre". Todo este esfuerzo, que, en contra de toda lógica, ha sido necesario, lo damos por válido ante la consecución de la obra. ¡Enhorabuena!

REFLEXION SOBRE LA ASAMBLEA DE VECINOS

El último punto del orden del día de la Asamblea de la Asociación de Vecinos de Cassà, fue el tema referente a las Municipales, un tema de rigurosa actualidad, al menos así nos lo pensábamos, un tema que, por su importancia, consideramos digno de debate en Asamblea. Quizá nos equivocamos, como cuando nos equivocamos al pensar que el tema despertaría, si no una participación muy activa, sí una curiosidad, (tan curiosos que somos, a veces), y, sin embargo, ni las próximas Elecciones Municipales lo lograron.

¿Hasta cuándo estaremos condenados a sentir y hacer la, tan fácil y poco constructiva, política de café?

En Cassà, nuestro pueblo, si nos fijamos bien, somos capaces de buscar soluciones a determinados problemas cuando los hechos, cuando alguna desgracia muchas veces irreparable, nos obliga a ello. Entonces es cuando todos nos llevamos las manos a la cabeza. Pero aún sin ser magos, somos inteligentes y prácticos, y sin embargo ¿por qué no sabemos prever soluciones a largo plazo? ¿Acaso se prevé y se trabaja, por ejemplo, en buscar soluciones y alternativas ante la repetida y grave crisis que ahora sufre el sector corchotapero?

Es nuestro derecho y nuestra obligación que nos interese por la importancia que tiene la acción de los hombres que, con la administración de nuestro dinero, deberán tener en cuenta el disparate irreparable que supone el dejar instalar industrias de toda índole a nuestro alrededor. Los futuros regidores deberán preocuparse por el Hospital de Cassà, de la correcta preparación física y deportiva de nuestros niños, que, en la actualidad, no aprovecha la infraestructura de superlujo que poseemos. Estos y mil temas más son los que no despiertan nuestro interés, no vale la pena tratarlos.

DESPRES DE L'ASSEMBLEA DE L'ASSOCIACIÓ DE VEÏNS DE CASSÀ.

Tot pensant en l'escassa assistència de veïns (socis) a l'assemblea de l'associació i en la nul·la participació en les coses que s'han fet, s'em va acudir que si portéssim l'Associació a un psicòleg, tot dient-li que això no funciona, que la gent no participa, hi hauria el següent diàleg:

Ps.- Hi ha veïns a Cassà?

As.- Sí, uns 6 ó 7 mil.

Ps.- D'aquests veïns, algún s'ha fet soci?

As.- Si.

Ps.- D'aquests algún està disposat a treballar?

As.- Sí, algún sí, però pocs (atenció, estem segurs que el psicòleg trobarà aquí la causa dels mals que pateix l'associació).

Ps.- Teniu local?

As.- Si, tenim un bon local, on a més de reunions i assemblees, s'hi pot fer cine, teatre, recitals, conferències, etc.

Ps.- Teniu un òrgan d'expressió propi?

As.- Sí, tenim El Brollador.

Ps.- Ha fet alguna cosa positiva l'Associació?

As.- Creiem que si, ha organitzat algunes activitats culturals, ha reivindicat i conseguit una llar pels vells i un parc pels nanos, ha treballat per l'arranjament dels carrers, la senyalització de la carretera i per que es posi llum a la Sínia, etc.

Ps.- I així diu que la gent no participa, no va al local, no sols no organitza coses si no que no par-

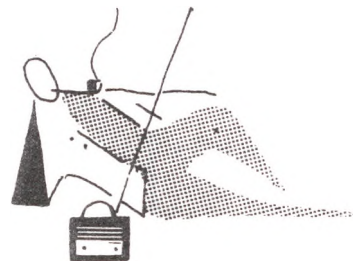
ticipa a les activitats que organitzen els altres, no escriu en El Brollador ni fa res...

As.- Exactement.

Ps.- Però, és que no hi ha problemes a Cassà?

As.- Si, n'hi ha molts, una deficient assistència sanitària, carrer sense arranjat, una carretera impossible per a vianants, especialment si són infants, i a vegades també difícil pels cotxes, a Cassà ens falta, entre altres coses, un lloc d'esbarjo pels joves, una casa de cultura, una guarderia, una ambulància, activitats culturals i classes per a adults, tenim la necessitat d'aconseguir que els propers ocupants de l'Ajuntament no facin res sense comptar amb el poble i pensin en ell actuant d'una manera clara i honrada. A tots aquests problemes i podriem afegir un llarg etc., en el que incluirem tots els problemes derivats de la deficient organització social en que vivim.

Ps.- I davant de tot això, els veïns de Cassà es queden tranquil·lament a casa seva ignorant la realitat que els envolta?

As.- Així és.

Ps.- I això passa només a l'Associació o passa a altres entitats?

As.- Passa a tothom, per exemple a la Colla i als sindicats.

Arribat aquest punt no podriem evitar que el psicòleg pensés: "en aquest poble han nascut amb el cap posat del revés" (per dir-ho d'una manera que no fereixi a ningú).

Hi posat a cercar les causes d'aquesta situació ben segur que aniria a parar a 40 anys de represi6, a una educaci6 castradora de qualsevol iniciativa social i a la plena immersió en la societat de consum, etz.; em sembla que més o menys diria: "és evident que el veïns de Cassà encara no estan prou malament com per a decidir-se a fer qual com, que els veïns de Cassà aprecien massa la seva malentesa comoditat personal per a decidir-se a fer qualcom per la societat, és a dir, els manca solidaritat, i els sobra comoditat, desgana, desídia, etz., perquè no sols no volen fer res per la societat sino que no estan disposats a fer ni all6 que revertiria en el seu propi interès."

El diagn6stic seria que la comunitat de veïns de Cassà pateix d'una valoraci6 excessiva de la comoditat malentesa.

El tractament seria més o menys el següent: "Cal que els veïns de Cassà facin exàmen de consciència i pensin si realment la millor manera de viure és inhibir-se total i completament del que ens envolta, pensin si viure bé és anar del treball a casa, al cafè o al futbol, és fer un pil6 d'hores diàries, pagar plaços, intoxicar-se de televisió i no pensar, no aprendre, no fer qualcom positiu per aquest món".

Arribat aquest punt l'Associaci6 sortiria de cal psic6leg pensant que com sempre ens estem mossegant la cua, per que com conseguirem que facin exàmen de consciència si son totalment impermeables? Però cal cercar-hi soluci6 perquè l'Associaci6, o és un veritable moviment popular i ciutadà o no té ra6 d'ésser. Si aix6 no s'aconsegueix, pel treball d'un reduït nombre de persones es conseguiran petites fites però no serà el que ha d'ésser una associaci6 de veïns: el moviment de tot un poble en lluita permanent per a la millora de les condicions de vida.

Leonor Bertràn

LA CINIA.

El día 10 del mes en curso, se convoc6 una reuni6n con los vecinos de la calle San Ant6n y Edificio Trébol, para intentar solucionar las deficiencias de alumbrado p6blico. La asistencia fue muy numerosa y eficaz.

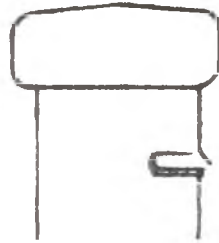
Con toda correcci6n y respeto hacia cualquier vecino, se debati6 el tema durante una hora, llegando a la conclusi6n, por abrumadora mayoria, de atacar el problema por su raiz, ya que no se puede, seg6n informaci6n oficial, colocar el alumbrado p6blico, sin antes legalizar la urbanizaci6n.

Por lo que se acord6 elevar un escrito, avalado por los vecinos, al Ministerio de Urbanismo, solicitando una soluci6n a los problemas que les afectan.

18 ANYS.

El govern de Madrid, i per decret llei, donà pas a la majoria d'edat als 18 anys; un gran pas per a integrar a la vida política i social una força extraordinàriament important com és tota la joventut del país.

Forçosament l'Associaci6 de Veïns sortirà enfortida d'aquesta decisi6 si tots plegats prenem consciència de que els 18 anys és una edat en que es pot començar a fer moltes coses. Realment l'Associaci6 de Veïns necessita de la joventut, necessita de la seva empenya, de la saba nova que ella porta a dins i que ben encarrilada pot produir òptims resultats per al nostre demà.

BUSTIA

Quatre hores de dret (pagades) per anar a votar, quatre hores que representen per al país uns 15.000 milions de pessetes en hores sense produir, milions que s'hauran de treure de la butxaca els soferts espanyols carregats de problemes laborals, de feina i de financiació. Una bofetada ben sonora del govern a la gent en qui diu confia per aixecar l'economia del país, d'un país en que tots anem blaus de butxaca. Bé, tots no, els parlamentaris sembla que ja estan contents. (Per postres, pel gener els apugen el sou).

Dia 6 de Desembre del 1978.
Dimecres. Dia de la Constitució.

Mil noucents milions de pessetes (1.900) destinats a publicitat, o al que seria més exacte: a menjar d'una manera desenfrenada el "coco" a la gent, pocs altres noms té aquest desembós quan tots ja sabem que el SI serà d'una majoria aclaparant (això sens dubte). Almenys ens deixaràn tranquils per uns dies. Només faltaria que sortís guanyador el NO, llavors plà, quina pallissa, buscant la manera de que no fos vàlid, amb les hores i hores que aquests senyors s'han passat trencant-se la closca al parlament, hores de, per molts, fer acte de presència, escalfar la butaca i dir alguna parida de tant en quan, justificant sobretot el seu sou.

Dimecres, dia laborable segons el calendari, però segons algú, només de mitja jornada. Tots els empresaris del país, petits i grans, financiaran la votació.

Un referèndum com aquest, amb les coses funcionant així, crec que no valdria la pena ni que es votés, que ells mateixos s'ho aprovessin (que a la fi sempre és així). A més, també ens seguirem queixant igual com sempre.

Es un dit molt conegut aquell de: Pagant Sant Pere canta". Això és exactament el mateix. Un referèndum pagat, i molt segur que tots anem a cantar-hi. Potser tots no, deixant a part aquells que s'abstindran per les seves idees polítiques, també es colliran l'abstenció els petits i mitjans empresaris, els que no tindran les hores pagades per ningú, i que a sobre hauran de treballar de fort durant aquest 'lapsus' productiu del país per a contrarestar el que es perdi de les hores dels seus dos o tres operaris. Si a aquests el govern els hi pagués les hores de tothom crec que també anirien a votar, però així, és un pèl difícil.

Tampoc es tracta solament de qui paga o deixa de pagar aquestes hores laborables, és que com els espanyols ens agafem les coses de la nació tant en serio, que si féssim com quasi tots els països que es diuen democràtics d'anar a les urnes els dies festius, no crec que s'arribés a un 20% de votants.

Després sí que es veuria clarament a qui intere, sa tot això i a qui governa realment el govern, qui hi està d'acord i qui fa seves les normes de la nova constitució, però en un dia laborable no, no-més servirà per fer un dia més de festa pagada, per anar una bona estona al cafè o anar a arreglar un xic l'hortet i llavors passar per l'urna a possar-hi el paperet.

Es difícil que un país i unes persones parides com nosaltres, que fem de la política una gran conya, siguem en els moments actuals capaços d'anar a votar el diumenge, i com que el govern ja ho sap, doncs també forma part d'aquest país i d'aquesta conya, són els primers d'eleger el dia del referèndum.

El que ens falta encara per a pujar de nivell!

INAF ENT

La Constitución, en cuanto expresión de la concordia nacional, ha de ser obtenida por consenso, para lo cual es preciso contar con las diversas fuerzas políticas en presencia. Esa política de convergencia a nivel constitucional ha de afectar lógicamente a los demás ámbitos de la vida política. En cualquier caso, la política de consenso no trata de forzar unanimidades, sino de lograr acuerdos libres y reponsablemente asumidos por las fuerzas políticas y por las instituciones representativas. Nuestra historia nos enseña la trágica lección de la ineficacia de unas Constituciones que han sido expresión solamente de una parte de las fuerzas políticas de la nación española. Esa lección la hemos aprendido y por ello nos sentimos comprometidos en una Constitución que valga para todos.

Sobre la Constitució...

El 6 de desembre del 1978 el poble espanyol torna a exercir la seva sobirania mitjançant les urnes, per tal de pronunciar-se sobre la nova Constitució.

El Referèndum és l'últim tram d'un original procés de transició, elogiat unànimament dins i fora de les nostres fronteres, que ha permès el pas de la dictadura a la democràcia sense traumes ni ruptures revolucionàries.

Durant tot el temps que ha durat la transició, les forces polítiques amb representació parlamentària, han treballat amb molt d'esforç en la tasca singular de construir un nou Estat de Dret que fós l'expressió d'una societat plural que, per sobre de tot, vol conuiu en pau i llibertat.

La transició s'ha portat a terme tot seguint amb fidelitat la voluntat expressa de la gran majoria dels espanyols, que varen dir molt clarament com volien que es realitzés.

Des de la legalitat i sense provocar buits jurídics innecessaris, amb procediments i resultats plenament democràtics, sense greus costos socials ni aventures revolucionàries revangistes, la Constitució espanyola del 1978 obre el camí de la llibertat i la concòrdia per al futur del nostre país.

Un cop més correspon al poble expressar-se en Referèndum.

LA CULMINACIO DEL PROCES DE REFORMA

Amb l'aprobació, el passat 31 d'octubre, del text constitucional per aclaparadora majoria, tant al Congrés com al Senat, i amb la ratificació pel poble espanyol mitjançant referèndum, culmina un procés, potser llarg però, sens dubte caracteritzat per la transició pacífica des d'un sistema autoritari a una democràcia avançada, transició que amb prou feines té precedents històrics, no ja al nostre país, sinó en el panorama internacional, i que tanta admiració ha desvetllat al món sencer.

Del juliol del 1976 al desembre del 1978, són més de dos llargs anys de reforma incessant, que desenoquen en l'aprovació d'una Constitució singular a la nostra ja llarga història constitucional, per tractar-se d'una Constitució de tots i per a tots els espanyols. Amb això, el poble espanyol té davant seu l'històrica responsabilitat de dir l'últim mot sobre un procés de reforma política que situarà al nostre país dintre el conjunt de les democràcies pluralistes del món occidental.

EL DERECHO A LA EDUCACION ** EL DERECHO A LA EDUCACION ******

Se celebran al terminar cada año dos aniversarios: el de la Declaración de los Derechos Humanos y el de la Declaración de los Derechos del Niño, aprobadas y proclamadas ambas por la Asamblea General de las Naciones Unidas el 10 de diciembre de 1.948 y el 20 de noviembre de 1.959 respectivamente. Y estas dos celebraciones se me aparecen como especialmente tristes por dos motivos. El primero de ellos es que resulta vergonzoso que estos derechos hayan tenido que darse por escrito y el segundo porque ni aun así se respetan.

Me interesa aquí comentar uno de estos derechos que aparecen en ambas Declaraciones:

"La educación será obligatoria y gratuita"

Este derecho es también recogido por el Proyecto de Constitución española.

Me llama mucho la atención eso de que todos tengan derecho a la educación obligatoria. En primer lugar porque parece contradecir el derecho a la libertad y, en segundo lugar, porque el hecho de ser gratuita implica la iniciativa del Estado en este campo.

En un programa de T.V. escuché como un preclaro varón decía que el fin de la educación era preparar al individuo para que ocupara un puesto en la sociedad desde el que le fuera útil. ¡Pues vaya derecho! Y ¿qué pasa con el ciudadano que no quiera ser útil a la sociedad ni tampoco integrarse en ella porque no le guste, por ejemplo?

Hay hoy en día una gran sensibilización respecto al tema de la educación. En España los políticos no paran. La educación es un arma peligrosa en manos de los políticos. Es el medio más poderoso que tienen en sus manos para configurar nuestra manera de pensar a su capricho. Por

eso tiene que ser obligatoria; por eso tiene que ser estatal. A través del aparato educativo del Estado se sincronizan las mentes de los ciudadanos con el pensamiento oficial. Por él se perpetuarán los convencionalismos sociales y la estructura misma de la sociedad.

- Sí, pero ¿y la libertad de enseñanza? (1) Los padres podrán llevar a sus hijos al centro escolar más acorde con su forma de pensar.

- Es el mismo caso. El niño no podrá elegir. ¿Qué más da la educación oficial del estado que la de su papá? Tendremos varios modelos del mismo producto.

-Entonces, ¿qué salida tenemos?

-La educación en libertad. Se ha intentado en varias ocasiones y se sigue intentando todavía. Pero este tipo de educación y aquellos que la imparten están abocados al fracaso ante la incomprensión de la sociedad. Para que sea posible una educación en libertad es imprescindible que la sociedad como conjunto de seres individuales sea libre.

-Ya. Y para que la sociedad sea libre es necesario que sus individuos sean educados en libertad. Me parece que está usted en un círculo sin salida.

-Sí hay una salida: la revolución educativa.

(1) Empleo este término al uso. No es que enseñanza y educación sean sinónimos, pero supongo que esta expresión podrá traducirse por la de: libertad de elección de un tipo de educación determinado. Lo que pasa es que es más largo.

VOLEM SEMAFORS

Volem passos per a vianants!
Volem jardinetes! Volem aparca-
ments! . Volem

Moltes coses. De vegades ,
massa coses a l'hora , si pensem
en tan poques que estem dispo-
sats a donar. Perquè tot, en
aquest món, té un valor de canvi
i res no ens pot ser donat si a
canvi no donem quelcom que val-
gui tant com el que rebem .

Volem semàfors. Quan la carre-
tera no és segura, sembla just
exigir un semàfor regulador del
trànsit però, el respectarem?.
Al pas de la vila, quants automo-
bilistes observen la velocitat
de sexanta kilòmetres a l'hora,
com està prescrit?.

Volem passos per a vianants.
Els utilitzarem per passar-hi,
encara que tinguem que fer una
marrada? A Cassà no ho sé, per-
què no hi ha precedents, però a
Girona, per exemple, que n'hi ha
molts de passos de vianants, cons-
titueixen una trista prova d'in-
cultura cívica.

Números canten: l'any 1.972
a Girona, hom va fer un estudi
de circulació ciària; a mi em va
tocar l'observació d'un sector
de cent metres de llarg a la
Gran Via de Jaume I, el que in-
clou la delegació provincial
d'Hisenda-un semàfor-, el banc
de Santander- un altre-, el banc

Vitalici- un altre- i el de la
cantonada del banc Central. Total
quatre passos en cent metres.
(No faig propaganda dels esta-
bliments bancaris; és perquè els
semàfors són al davant i la refe-
rència pot ajudar al lector a
situar-se). L'observació-em repug-
ne dir-ne "control"- fou feta
de deu a dotze del matí del
dijous y d'un dissabte. Vegeu
els resultats: de cada deu cia-
nants que travessaven el carrer
sis no utilitzaven el pas de vi-
nants, anaven per on els donava
la gana. Aixó el dijous. El di-
ssabte era pitjor: només els uti-
litzaven dos de cada deu.

Doncs bé; si en un indret on
hi ha un pas protegit cada vit-
-i-cinc metres, els vianants es
jugaven la pell per estalviar-se
una marrada de dotze metres, què
en podem pensar del nostre ci-
visme?.

Endavant. Volem jardinetes.
Pensem que els jardinetes fan bo-
nic. I els exigim: jar-di-neets
jar-dineeets! jar-di-nets! Fins
que un bon dia on hi havia un
racó de pols i de brutícia hi
fan uns jardinetes. Ah! quin bé
de Déu de flors! Sardanes i xam-
pany amb galetes per a celebrar-
ho. Veus, Pepitu, que fa bonic?.

VOLEM...

Ai! Sabeu quan temps dura un jardinet que no té guàrdia permanent? A l'estiu i amb la mainada de vacances del col·legi, de sis a vuit setmanes. A la tardor o a l'hivern pot durar una mica més: tres mesos.

Què volem dir amb tot això?. Què és inútil posar semàfors i pintar passos-zebra? Que no val la pena de fer jardinetes perquè seran víctimes de la passió destructura dels vàndals ciutadans? Que tots plegats som uns salvatges? Que no val la pena de trencar-se el cap perquè no tenim remei?.

No, Cap d'aquestes coses justificaria l'injustificable això és, deixar-ho estar tot i tancar-se a casa.

No, perquè seria tant com donar la raó als qui n'han fet raó d'aquest estat de coses i

han arrabassat al poble el sentit comunitari mantenint-lo en una ignorància cívica de la qual ara en paguem les conseqüències.

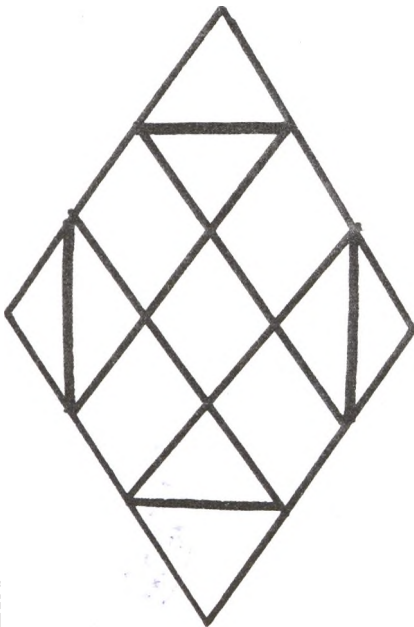
No, perquè les generacions que pugen mereixen quelcom més que la contemplació d'aquest trist espectacle on la civilitat és lletra morta i enterrada sota un gruix de perniciosos individualismes que ens tornen a la selva.

No, i no perquè alguna vegada hem de començar a adonar-nos 'en de les nostres carències per tal d'arribar a temps de bastir l'edifici de la nova comunitat amb les pedres mestres de la convivència, el respecte i la llibertat puix sense tot això no ens serviran de res els semàfors i els jardinetes.

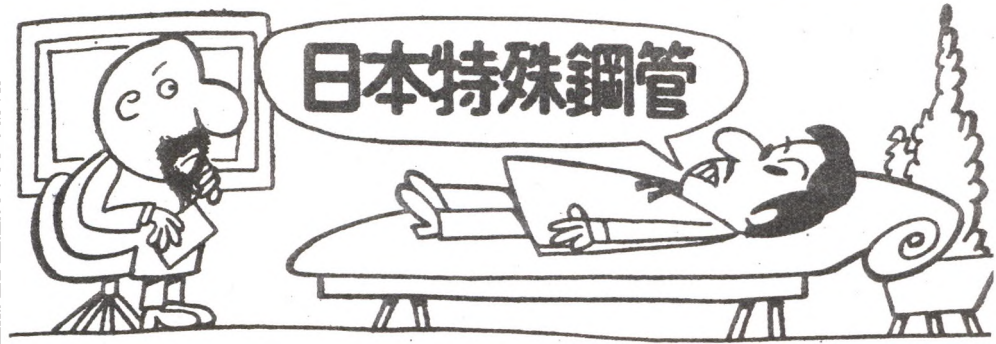
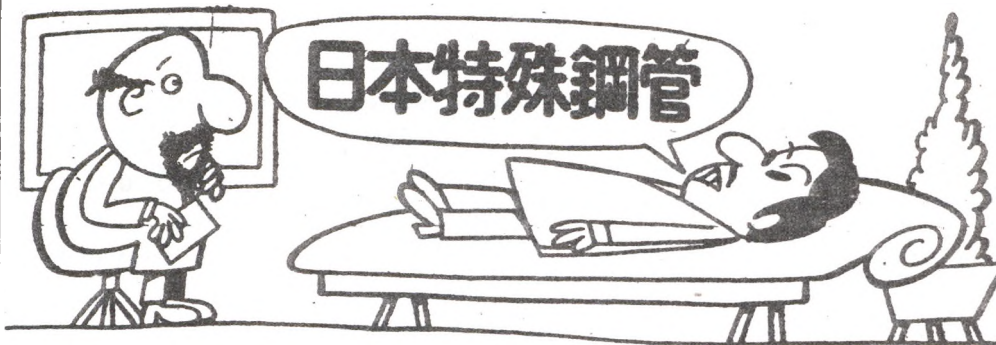
Robinson Crusoe no necessitava semàfors a la seva illa. Nosaltres, si .

Pere Galleri

Es possible dibuixar la figura d'un sol traç i no passar dues vegades pel mateix lloc?

En aquests dibuixos hi han vuit diferències.

scacs
 jeroglific
ENTRETENIMIENTO
 humor

CRUCIGRAMA: AL RESOLVERLO HAY QUE COLOCAR LOS 13 CUADROS NEGROS QUE CONTIENE. SOLUCIONES HASTA EL 20 DE DICIEMBRE A ESTA DIRECCION: EL BROLLADOR - PASATIEMPOS. CALDAS DE MALAVELLA.

1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	
										1
										2
										3
										4
										5
										6
										7
										8
										9
										10

Horizontales: 1. Limpiase de toda mancha o imperfección moral.-2. Hijo de Dédalo. Hijo de Adán y Eva.-3. Confirmara una cosa que se ha dicho o hecho, dándola por valedera.-4. Den consejo. Símbolo químico del flúor.-5. Monstruo. Forme en el pelo sortijas, bucles, tirabuzones, etc.-6. Preposición. Forma del pronombre personal. Rey impío de Israel.-7. Siglas de sociedad mercantil. Interjección. Terminación de partitivo.-8. Sujeto que en ciertas solemnidades religiosas o civiles tocaba algún instrumento de viento.-9. Gorro que usan los marroquíes. Amamántala.-10. Hornillo portátil. Medida de longitud.

Verticales: 1. Filibusteros. Nota musical.-2. Decreto del zar. Quieran.-3. Ladrón. Eleva.-4. Símbolo químico del flúor.-5. Esponjosos, blandos, poco consistentes. Fabriqué.-6. Uno. Marchar. Abreviatura de señor.-7. Zanja o canal de riego. Pariente.-8. Hicieran aire.-9. Ente. Piensa tenazmente en algo con excesiva preocupación.-10. Sobrenombre de Diana cazadora.

Presentasen fajas o reflejos luminosos, con todos o algunos de los colores del iris. Símbolo químico del flúor.-5. Esponjosos, blandos, poco consistentes. Fabriqué.-6. Uno. Marchar. Abreviatura de señor.-7. Zanja o canal de riego. Pariente.-8. Hicieran aire.-9. Ente. Piensa tenazmente en algo con excesiva preocupación.-10. Sobrenombre de Diana cazadora.

Soluciones a los pasatiempos del nº 26:

Crucigrama:
 V E N T A J I S T A
 U T x U P U P A x E
 E N A M O R E L A S
 L A M E L A x A L x
 O x A F O R A M O S
 x S x A G A T A x O
 D E S C O M U N A L
 O L O T x O R D O S
 N x C O N S E R V O
 O M A S O x N A O S

Jeroglífico: Un pariente de Dolores. (Un, Par, I en Te, De, Dolo, Res)

Ganador mes de setiembre: Ricard Aiguabella.

CLASIFICACION GENERAL

- 1º Xavier Codolà 125 p.
- 2º Joan Borrell 110 p.
- 3º Joaquim Cateura 95 p.
- 4º F. Camós 30 p.
- J. Cantó 30 p.
- 5º R. Aiguabella 15 p.

J E R O G L I F I C O

L A

- ¿Cuál prefieres?

RESTAURANTE

Can Geli

Carretera N2 km. 709
Tel. 47 02 75
CALDAS DE MALAVELLA

FIGUERAS

San Gerardo, 11 - Mayor, 19
Tels. 47 00 57 - 47 03 48
Caldas de Malavella (Gerona)

Pintura - Decoración - Droguería

TALLER DE FUSTERIA

Josep Suru Vila

C/. Verneda, s/n
Tel. 46 10 66

CASSA DE LA SELVA

DOMINGO

CONSTRUCTOR DE OBRAS

**VENTA DE PARCELAS
Y CHALETS**

Teléfono 470262
Ctra. de Llagostrera, 30 Caldas de Malavella

AJUDEU-NOS

A MANTENIR LA NOSTRA POSICIO DE CRITICA INDEPENDENT
FENT NOUS SOCIS

SOL.LICITO LA INSCRIPCIO COM A SOCI DE L'ASSOCIACIO DE VEÏNS

Nom

Adreça

Telèfon

Edat Professió

Signat

AJUDEU-VOS!

CAR L'ASSOCIACIÓ ÉS VOSTRA